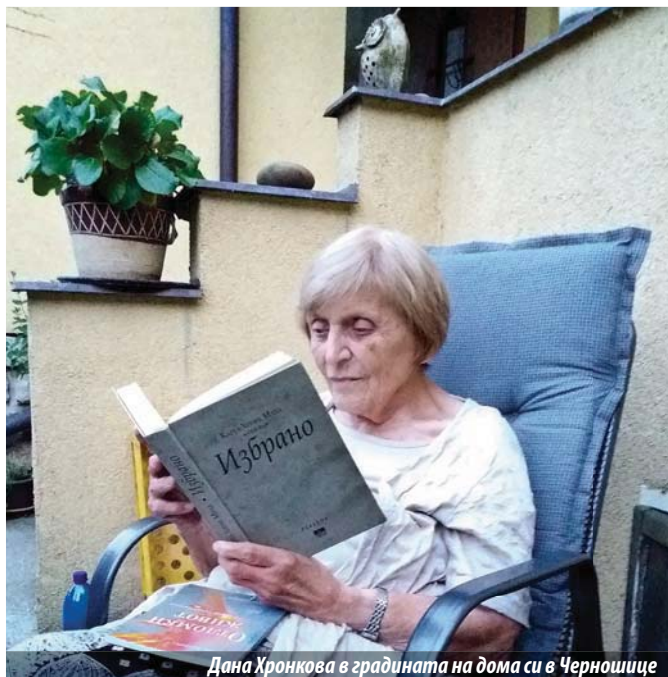

С Дана Хронкова в сърцето за цял живот

(Спомени за чешката българистка, с която бяхме тясно свързани и през пространствата)

С Дана Хронкова се запознах през 2007 г. в Прага, когато аз вече бях започнала обучението си в докторската степен към департамента по „Сравнително литературознание“, Катедра „Чешка литература“ на Карловия университет в Прага. Дана не ми е преподавала за съжаление, тъй като тя преподаваше само на студенти от Катедрата по славистика. Предстоеше ми конференция по българистика в Сегед, Унгария и пишех статия за творчеството на

Дана Хронкова в градината на дома си в Черношице

Пейо Яворов. Исках да се посъветвам с чешки българисти за мнение и към д-р Хронкова ме ориентира да ѝ се обадя проф. Владимир Сватон, също вече покойник. Когато ѝ написах имейл, тя веднага ми предложи среща и то не само в университета, а на кафе и си спомням, че имахме една изключително приятна среща в кафенето на Градската библиотека, която е недалеч от Философския факултет на Карловия университет.

Вероятно и аз съм била приятна по някакъв начин на Дана, защото оттогава стартира нашето приятелство и тя се превърна за мен не само в човек, който ме съветваше професионално по време на доктората и след него, но и в съветник за важни решения, които вземах в личния си живот. След завършването на доктората в Прага, аз живях девет години в Словакия, след което и в Лондон, но винаги, когато се обадох на Дана за съвет, тя беше на линия. Съветваше ме, разбира се, и професионално – когато ѝ изпратех нов превод, напра-

вен от мен, или написана научна статия за издание, тя ми казваше своето мнение и поправяше грешките ми. Винаги правеше, каквото можеше за мен и с времето връзката ни ставаше много близка. Дана беше много чувствителна към моя успех, но и моя неуспех. Имаше предчувствия и като че бяхме свързани на някакво надматериално, духовно ниво.

Тъй като вече написах много пространна статия за по-важните ми моменти с Дана за списание *Nomo Bohemicus*, не искам да разказвам и тук със страници. Но ще спомена един случай, който без съмнение говори за духовната ни връзка с българистката. В един важен за мен момент, тя получи пророчески сън за това, което ще ми се случи.

Есента на 2019 г. реших да участвам в конкурс на Министерство на културата в София за директор на Българския културен институт в Братислава. Дана много се зарадва и ме насърчи, дори ми даде и някои интересни идеи, както се досещате.

Аз бях убедена, че съм добре подготвена и очаквах конкурса с нетърпение. Когато обаче той наближи много и остана седмица до него, Дана ми писа имейл да ѝ се обадя, защото имала странен сън, който смятала, че е свързан по някакъв начин с конкурса. Аз ѝ се обадох и тя разказа, че е сънувала как вървя по улицата и върху мен се излива пороен дъжд и аз бягам, за да се скрия, но няма къде. Накрая съм стигнала до вкъщи, но дори и там, в самата къща от тавана дъждът продължавал да се излива върху мен... Според нея самото усещане,

което имала от съня, не било въобще добро. Това ме озадачи. Търсих в няколко съновника значението на „дъжд“ в съня, но се даваха различни тълкувания и аз реших да не мисля за това повече. Но запомних думите на Дана, която съветваше да внимавам, защото ме грози опасност. За съжаление, тя се оказа права – „дъждът“ се оказа с правилното тълкувание „сълзи“, много сълзи. Конкурсът не приключи добре.

От този момент знаех, че с Дана сме наистина в тясна духовна и надматериална връзка и мога да имам доверие на всички нейни усещания, предчувствия и съвети, свързани с мен. Тя беше моят компас дълго време, който ми показваше Пътя и през пространствата.

Дори и сега нямам усещането, че съм загубила своя компас. Чувствам Дана близко до себе си и вярвам, че ще ми показва отгоре и за в бъдеще Пътя на успеха.

Обичам те завинаги, Дана,
и знам, че си до мен! ◆